

munale ansvar for bevaring fortsat er en rigtig og vigtig arbejdsdeling.

Til det vil jeg sige, at det er meget smukke ord om i højere grad at inddrage både det offentlige og foreninger og interesseorganisationer i bygningsfredningssager og i sager om nedrivning af bevaringsværdige ejendomme, for som jeg ser det, kan det kun være fint, hvis det er i overensstemmelse med ønskerne hos ejerne af de givne ejendomme, men så vidt jeg kan se, er ejerne ikke nævnt i lovforslaget.

Og når ministeren i lovforslag nr. L 166 taler om, at lovforslaget indeholder en styrkelse af det offentlige mulighed for f.eks. at få indflydelse på en eventuel nedrivning af en bevaringsværdig bygning, savner jeg altså fuldstændig et par ord om, hvad man i den givne situation har tænkt sig at gøre for ejeren. Og er det i dette lovforslag sådan, som det er i mange andre lovforslag: at ministeren ønsker at foretage en rådgighedsindskrænkning af den fri ejendomsret uden kompensation, må jeg sige, at her er Venstre altså ikke med.

Har regeringen tænkt på, hvad det økonomisk kan betyde for en ejer, at hans ejendom får pålagt en klausul om forbud mod nedrivning, endda med krav om vedligeholdelse af ejendommen? Og hvis de procedurer, som vi i dag kender fra diverse fredningssager, gennem denne lov skal overføres til procedurerne for behandling af bevaringsværdige bygninger, taler vi jo om år. Tænk på, hvad det både fysisk og psykisk kan betyde for en ejer!

Vi mener ikke, det er rimeligt, og derfor er det Venstres opfattelse, at når man i samfundets interesse beslutter, at vores kulturarv og kulturmiljø skal bevares for eftertiden, og ønsker, at offentligheden skal have større indflydelse på udviklingen, må man finde midler til at kompensere.

Men når der i lovforslaget tales om at styrke kommunernes mulighed for at registrere de bevaringsværdige ejendomme og miljøer, finder vi, at det er en god mulighed for at minde kommunerne om at sætte fokus på værdierne i det lokale område, og det synes vi er positivt, for det er en kendt sag, at de steder, hvor man har gjort brug af kommuneatlas, har man fået øjnene op for nogle helheder, som man måske ikke har tænkt på før, og hvad jeg synes er vigtigere, er, at man har fået de mennesker, der bor ude omkring, gjort interesserede i selv at finde f.eks. renoverings- og skiltningsløsninger, der er indgået i en helhed til efterfølgende stor æstetisk nydelse for alle.

Så selv om kommunerne fremover skal betale en større andel til den registrering, som heldigvis fortsat er frivillig, stemmer det overens med Venstres holdning.

Men det spørgsmål, der må rejse sig i den forbindelse, er, om den kommende vejledning til kommunerne om udarbejdelse af lokalplaner vil betyde urimelige pålæg til private ejere, for vi er meget optaget af den lokale frihed til selvbestemmelse uden et veto fra ministeren, og det er naturligvis noget, vi vil dyrke under udvalgsarbejdet, for ministeren siger jo selv i lovforslaget, at der tages udgangspunkt i den arbejdsdeling mellem statens ansvar for fredning og kommunernes ansvar for bevaring, som vi kender.

Vi har jo i Danmark mange fredede ejendomme og heldigvis for det, men vi er samtidig blevet gjort bekendt med, at der er et efterslæb i 1,7 milliarder kroners-klassen for landets fredede ejendomme, og det er alene, når vi taler om det ydre, og det er uanset, at alle vores fredede ejendomme er i en bedre stand end de bevaringsværdige – det er tal, vi kender fra begge de rapporter, vi er kommet i besiddelse af – og når vi så nu står med et lovforslag, som samtidig sætter fokus på de bevaringsværdige ejendomme, som har et endnu større efterslæb med hensyn til at sikre den standard eller den bevaringsværdighed, vi ønsker, så er spørgsmålet jo, om ikke det egentlige problem er, at det for begge kategoriers vedkommende handler om at få adgang til flere ressourcer.

Vi er jo fra Venstres side absolut ikke kendt for at smide med pengene, og derfor finder vi også, at de gældende regler for fredede ejendomme er rimelige, når der er tale om vedligeholdelse, og man kunne måske overveje at finde en model af samme karakter for de bevaringsværdige bygninger og så for begge kategoriers vedkommende i højere grad gøre brug af den model om rentefrie lån til renovering, der ligger i boligministerens byfornyelseslov.

I øvrigt finder vi, at de frivillige fonde, som er kendt fra f.eks. Holbæk og Horsens, er glimrende incitamenter til lokale tiltag.

Jeg skal slutte med at nævne, at ideen med at samle de midler, der måtte være til rådighed, synes vi er god, også selv om vi måske ikke er så optaget af at lade Skov- og Naturstyrelsen stå for forvaltningen.

Så umiddelbart vil jeg sige, at vi meget gerne så Bygningsfredningsfonden bevaret som en uvildig institution – vel vidende, at statsrevisorerne har gjort indsigelse imod den form for